

Ana Márquez, alumna de 4º L: un modelo a seguir

- 3ª Clasificada en el II Concurso Literario por internet.
- Ganadora del II Concurso de Microrrelatos en valenciano.
- Ganadora Comarcal de la Marina Baja “premio Sambori”.
- Premio grupo LEO del diario INFORMACIÓN de Alicante.

Microrrelato (Sense títol)

Per què sents que sobres quan els altres diuen ser els teus amics? Per què intente recordar els bons moments passats i ara em donen de costat?

Crec que és culpa meua, però també, per què no?, d’ells. Et busques un lloc sense deixar de ser tu mateixa, i passes pel seu costat, i encara que no hi ha comunicació, continuen dient que la culpa és teua. Jo no pretenc ser qui no sóc per estar amb ells. Hauria de deixar d’aparentar el que no vull ser, però és que, quan estic amb ells, no sóc jo.

Anna Márquez i López, 4t L

EL CLAVELL BLANC

(narració guanyadora del premi Sambori, edició comarcal)

Va tancar la porta de l’habitació, va tombar-se al llit, va agafar el llibre, va calcular quantes pàgines li quedaven per a acabar-se’l, el va obrir, llegí, i començà a somniar.

Feia dos dies que havia sigut l’aniversari de Sònia, i com tots els anys, ella no demanava res, era massa modesta, però el que realment li agradaria rebre era un llibre que feia poc havia vist a l’aparador d’una llibreria de València. Es titulava *El clavell blanc*. El títol la va fascinar quan el va veure, però el que més li va cridar l’atenció era la portada, era totalment blanca, sense cap dibuix, només es podia distingir el títol imprés en blau clar i amb un tipus de lletra molt estranya.

El dia que Sònia va rebre tots els regals, va veure un que posava: <<Per a Sònia, esperem que t’agrade, dels teus pares>>. La dedicatòria, era com la de tots, però en ell va sentir una especial atracció que li deia que no era com els altres, que aquell era especial. Decididament es va disposar a obrir-lo, i només esquinçar un tros del paper que l’envoltava, va esbrinar de què es tractava. Efectivament era aquell llibre.

-Moltes gràcies! –va dir amb una certa alegria. –Ara mateix comence a llegir-me’l.

-De res, però ara no comences, ja tindràs temps, obri els altres regals, i no deixes ací a tot el món i et tanques a l'habitació, que et conec massa bé. –Va dir la mare de Sònia.

Així va passar Sònia tota la vesprada, obrint regals i intentant posar la millor cara, encara que no li arribara a agradar el que descobria darrere del paper que envoltava els regals.

Al dia següent, era dilluns, i Sònia s'havia d'alçar com tots els dies a les set del matí, però aquell dia es va alçar abans. No podia resistir la temptació de començar a devorar les pàgines d'aquell llibre. Quan ja havia llegit dos capítols, va haver de parar, perquè havia de començar a preparar-se per a anar a classe.

Va pujar a l'autobús que la conduiria cap a l'institut, va traure de la motxilla el seu mp4 i va posar a poqueta veu la música de Coldplay que tant li agradava. Van passar dos minuts des que havia encés l'aparell de música, i ja estava farta. El va apagar i el ficà de nou a la motxilla, i en comptes de traure el llibre d'Anglés per a repassar els dubtes de l'examen que tenia només arribar, va traure *El clavell blanc* i continuà llegint aquell llibre que tant li cridava l'atenció.

L'autobús frenà i Sònia va baixar d'ell amb el llibre entre les mans. Quan va arribar a la porta de la seua classe, va veure que allí estava asseguda a terra, estudiant amb el llibre d'Anglés, Júlia, la seua millor amiga des que tenien quatre anys.

-Ei, hola, Júlia!

-Bon dia, preparada per a l'examen més important d'Anglés?

-Sí, més o menys. –Va respondre Sònia.

-Ja ho veig, no portes ni el llibre d'Anglés a la mà! Que estrany en tu. I eixe llibre tan gros? No em digues que és *El clavell blanc*? Vaig anar l'altre dia a la llibreria a comprar-me'l, però la dependenta em va dir que només havien portat un exemplar, i que ja estava venut.

-Doncs, sí, és aquest, i segurament que ha sigut ma mare l'afortunada d'aconseguir-lo.

-Ja me'l deixaràs. –Va dir Júlia

De sobte va sonar la sirena, i tots van entrar a classe.

L'hora que durava la classe va passar molt ràpid, i Sònia no es podia concentrar, ja que es va passar tota l'hora desitjant que finalitzara la classe i poder continuar llegint aquell llibre que tant la fascinava.

-Com t'ha eixit, Sònia? –va interessar-se Carles.

-Què?

-L'examen. –Respongué Joan.

-Quin examen?- va preguntar Sònia.

-De veritat, Sònia, cada dia que passa estàs més rara.

Carles i Joan van decidir anar-se'n cap a altre costat.

Quan tots els matins sonava la sirena de l'esplai de les onze, Sònia i Júlia anaven sempre juntes, però aquesta vegada, en sonar la sirena de l'esplai, Sònia va agafar la motxilla, i va dirigir-se a la biblioteca de l'institut amb la intenció de continuar devorant les pàgines de *El clavell blanc*.

-Sònia, Sònia, espera'm! –cridava Júlia

-No puc, he de pujar a la biblioteca, després ens veiem.

-Però, Sònia..., espera'm... que puge amb tu.

Sònia va desaparèixer ràpidament, i Júlia, va haver d'anar-se'n al pati amb Maria, Marta i Toni.

Eren les onze i mitja, quedaven tan sols cinc segons per a que tots tornaren a les classes. Sonà la sirena. En arribar a la classe, Sònia continuava despistada, i no prestava atenció a les explicacions dels professors. En els canvis d'assignatura, mentre que un professor se n'anava i arribava l'altre, Sònia treia el llibre, encara que només li donara temps a llegir dues línies.

A les tres de la vesprada, ja s'havia acabat la jornada a l'institut, i tots els xics i xiques es disposaven apressadament a agafar l'autobús que els portaria a les seues respectives cases.

-Adéu, Sònia, fins demà.

-Adéu, Júlia. –Respongué ella.

Sònia va muntar a l'autobús de la línia 12, que era el que més prop la deixava de la seua casa. Va asseure's sola, però passaren dos minuts, i un xiquet de 1r d'ESO, que s'havia quedat sense seient, va haver d'asseure's amb ella.

Tragué el llibre, i continuà llegint. Quan l'autobús va parar, ella es baixà. Arribà a sa casa. Sa mare estava a la cuina parant la taula, el germà de tan sols onze anys mirava la televisió tombat al sofà, i el seu pare, estava treballant, però no tardaria en arribar.

-Hola, mare!

-Ei, filla, com ha anat el dia?

-Com sempre, ara vinc. –Va dir ella.

-No, on vas? Si el menjar ja està, vine ara mateix.

-Espera un minut.

I només dir això Sònia va desaparèixer de la cuina, pujà a la seua habitació, deixà la motxilla sobre el llit, es va llevar les sabates i es posà més còmoda.

-Ja, mare, ja està, has vist que ràpid?, i ara faig tot el que tu vulgues. –Va dir protestant Sònia.

Van seure a la taula, i en obrir l'olla, van descobrir que es tractava de llentilles el que havia preparat la mare.

-Noooooo, llentilles no. –Va protestar Josep, el més menut.

Quan van acabar de menjar, tots van ajudar la mare a llevar la taula, i en acabar, la mare va dir:

-Vinga, ara tots dos a fer els deures sense remugar.

Josep i Sònia van pujar cadascú a la seua habitació, i van començar a fer tots els deures que els havien manat.

A les quatre i mitja, van telefonar, i Sònia i Josep van baixar ràpidament de les habitacions dirigint-se a agafar-lo.

-Sí, qui és? –va dir Josep.

-Hola, Josep, està Sònia?, sóc Júlia.

-Sí, espera un moment. Per a tu Sònia –va dir-li a la seua germana en veu baixa.

-Júlia, ets tu?, què vols?

-Hola, Sònia, sí sóc jo, i cride per a preguntar-te si t'abelliria vindre amb Maria, Marta, Toni i amb mi a la biblioteca a estudiar Història.

-No, ho sent molt, però és que ara mateix no puc, he de fer coses.

-No et preocupes Sònia, si anem a les sis de la vesprada!

-És que a les sis tampoc puc, gràcies igualment, adéu.

-Adéu i de res.

Sònia va penjar el telèfon i la seua mare li va pregunta que qui havia telefonat. Sònia va dir-li que era Júlia, i li va contar tot el que li havia dit.

-Per què no vas?, si no has de fer res.

-Que no vull mare, i ara deixa'm que he d'acabar els deures ràpidament, que després vull acabar-me el llibre.

-Que rara que està esta xiqueta, cada vegada la comprenc menys.

Sònia va afanyar-se a finalitzar els seus deures per a continuar llegint les poques pàgines que li quedaven.

-Sònia, em deixes un bolígraf roig? –va dir Josep.

-Sí, agafa tots els que vulgues, però no em molestes més.

-Que bé, me'ls porte tots. Has dit que tots el que volguera...

-Que sí, ves-te'n ja.

Creia que no li anava a donar temps d'acabar tots els deures, berenar, dutxar-se, llegir, veure la televisió, etc., però sí, va acabar els deures, berenà i es disposà a llegir.

Va tancar la porta de l'habitació, va tombar-se al llit, va agafar el llibre, va calcular quantes pàgines li quedaven per a acabar-se'l, el va obrir, llegí, i començà a somniar.

A partir d'aquell dia, Sònia no continuà sent la mateixa Sònia que era abans, i mai es va descobrir de què tractava *El clavell blanc*.

Anna Márquez i López 4t ESO L